

El València CF, sense rumb

MARIO REYES

Paco Roig ha protagonitzat un any que tots els aficionats de l'equip valencià voldrien oblidar. El València CF no es troba molt ben classificat, i és gairebé un equip trencat. L'ex-president d'aquesta nau de naufrags va ratificar aquesta crisi dimintint a principi del mes de desembre. L'afecció té la sensació que es tracta d'onze jugadors i no d'un equip, que hi manca unitat dins i fora dels vestidors, però tot i això no deixa d'omplir, diumenge darrer diumenge, el Mestalla.

La història del passat any 1997 per al València és més a prop de l'*annus horribilis* de què parlava la reina d'Anglaterra fa uns anys, que de l'eslògan "Per un València campió" de Paco Roig. Aquest home nascut a Poble Nou va intentar portar el club a les seues cotes esportives i socials més grans basant-se en un populisme i un estil que han marcat un abans i un després en la història del València. El pressupost de 6.200 milions de pessetes sobre el paper no ha servit, per ara, per donar l'ansiat títol de l'era Roig al València. Esportivament, l'ex-president i els membres del consell d'administració van demostrar que no han tingut mai un projecte esportiu consolidat i sí moltíssimes "urgències històriques", com diria Jorge Valdano, per guanyar el que siga. Des que va arribar a la presidència del club a mitjan temporada 93-94, els nervis i la tensió no han abandonat el Mestalla. La llista d'entrenadors i jugadors que han passat per l'equip fora inacabable d'enumerar. Tots han estat els actors, principals uns i secundaris d'altres, d'una pantomima amb Mestalla com a escenari i Roig com a apuntador.

Un dels protagonistes d'enguany, a banda de Romário i Paco Roig, ha estat el tècnic Jorge Valdano. A l'estiu, l'argentí va ser ratificat en el seu càrrec pels pels per un consell d'administració ca-

prità amb els entrenadors, i massa ràpid a decidir destitucions sense mesurar les conseqüències. L'entrenador, que havia substituït Luis Aragonés al novembre de 1996, va intentar portar l'equip a bon port i va salvar amb una mica de dignitat la classificació d'un equip que aleshores era subcampió de la Lliga. Però, com si fóra una premonició, el consell d'administració presidit per Paco Roig va esquitxar aquella temporada de temptatives de destitució de l'argentí. És incompresible que, tot i les importants desavinences dintre de la casa valencianista, accediren a donar a Valdano tants milions com volgué perquè poguera fer un equip al seu gust.

Quan al mes de setembre comença la Lliga, el València és el tercer equip amb el pressupost més alt, 6.200 milions de pessetes. Valdano ha fet el miracle i el fitxatge *intermitent* (apareix i desapareix del club) Romario, promet tornar, fer gols i fer un València campió del que siga. La pre-temporada comença amb les incorporacions de moltes cares noves. Angloma, Djukic, Carboni (àlies *partitus interruptus* per la seua afecció a les targetes roges directes en els seus primers partits amb el València), Gerard (la perla del planter blau-grana que ben aviat es va quedar sense el seu principal valedor, Valdano) Marcelinho Carioca, Morigi, i Campagnuolo. Tots aquests noms s'han quedat en una mena de Babel futbolística sense traductor que els ajude a entendre's i a formar un gran equip. El consell, deficiós, i amb molta pressa per guanyar, va destituir Jorge Valdano a la tercera derrota, el mes de setembre. El substituït va ser el "bomber" que apaga els incendis a la banqueta de Mestalla, Jorge Rielo. Si la pedra angular de l'estil com a entrenador de Valdano era ser dialogant amb els jugadors, l'elegit, Claudio Ranieri, ex-entrenador de la Fiorentina, pertany a l'escola de Fabio Capello, i basa tot el joc en el treball, el treball i més treball.

Les incògnites sobre el futur del club i la situació esportiva de l'equip es multipliquen al Mestalla. Fa anys que el València CF té aspecte de naufragi.

Quan l'oratge canvia a Paterna, hi ha jugadors que els costa d'adaptar-s'hi. L'equip d'*estrelletes* de Valdano ha d'oblidar-se dels temps de l'argentí a corre-cuita mentre fa un esprint i després vint flexions perquè ara ningú no té el lloc assegurat en l'equip pel fet de ser un "jugador de dibuixos animats". L'espiral de despropòsits que s'ha apoderat enguany de Mestalla no ha fet que la millor afecció del país desistesca del seu intent de veure un equip campió malgrat Roig. El quart projecte esportiu va fracassar amb els diners de tots els socis i abonats del València i va engolir el seu creador. Roig va dimitir a començament de desembre i va deixar pas a Pedro Cortés. L'escena final d'aquest drama representat en quatre temporades va tenir com a solució el *hara-kiri* esportiu i social al ritme de "Paco, ves-te'n ja" que es va sentir en el partit contra el Salamanca a Mestalla. Roig va dimitir i va penjar un cartell de venda de les seues accions. Qui les compra aconseguirà el poder d'un club que cada vegada s'assembla més a una nau que va a la deriva. Si Roig s'ho pensa millor potser serà un poder a l'ombra amb més de 25.000 accions en les mans controlades mitjançant empreses tapadora.

El diari *El País*, fins i tot, va descobrir una suposada xarxa de testaferrós que compraven accions a favor de Roig per tot l'estat. Segons aquest diari, per tot l'estat es troben repartits un munt d'accionistes del València que no ho saben. Molts van comprar accions sense saber-ho, signant altres tipus de documents, i posteriorment, les han venudes, amb el mateix procediment, a persones lligades amb l'ex-president, familiars d'aquest o ex-consellers propers a ell. L'escàndol no ha deixat mai d'anar lligat a Paco Roig. Mentrestant, l'equip ha d'afrontar la segona volta del campionat més important de la seua història tractant d'evitar la baixada a segona, però tothom es fa la mateixa pregunta: continuarà el València CF essent el Roig Club de Futbol, SA?